

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 października 2012 roku w sprawie z powództwa M. P. przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w A. o ustalenie w trybie art. 189 k.p.c. Sąd Rejonowy w Zgierzu I wydział Cywilny w pkt. 1. oddalił powództwo, zaś w pkt. 2. zasądził od M. P. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej w A. 617 (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania. (wyrok – k. 90)

Na skutek wniesionej przez powódkę apelacji, Sąd Okręgowy w Łodzi uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Zgierzu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego. (wyrok – k. 112)

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 czerwca 2014 roku, sprostowanym postanowieniem z dnia 1 września 2014 roku, w sprawie z powództwa M. P. przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w A. o ustalenie Sąd Rejonowy w Zgierzu I wydział Cywilny w pkt. 1 ustalił, że nie istnieją wobec M. P. wierzytelności Spółdzielni Mieszkaniowej w A. z tytułu opłat za centralne ogrzewanie w lokalu numer (...) położonym przy ulicy (...) w A. za okres od 1 lipca 2009 roku do 30 czerwca 2010 roku w kwocie 971,31 zł (dziewięćset siedemdziesiąt jeden złotych 31/100) oraz za okresom 1 lipca 2010 roku do 30 czerwca 2011 roku w kwocie 711,42 zł (siedemset jedenaście złotych 42/100) oraz w pkt. 2. rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparł na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu. (wyrok – k. 192, postanowienie – k. 221)

Od powyższego orzeczenia apelację wniosła pozwana Spółdzielnia Mieszkaniowa w A., zaskarżając powyższe orzeczenie w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie:

1. art. 233 § 2 k.p.c. wyrażające się w przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie za podstawę zaskarżonego wyroku wniosków sformułowanych w opinii i opinii uzupełniającej biegłej specjalności instalacyjno – inżynierskiej, podczas gdy są one sprzeczne z zebranych materiałem dowodowym;
2. art. 328 § 2 k.p.c. wyrażające się w pominięciu w uzasadnieniu wyroku wskazania powodów, dla których Sąd nie dał wiary dowodom z dokumentów, jakimi były wskazane przez pozwaną pisma METRONY POLSKA.

W konkluzji powyższych zarzutów pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie do Sądu Rejonowego w Zgierzu do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem co do kosztów postępowania za drugą instancję. Pozwana wniosła także o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

apelacja pozwanej nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd odwoławczy w całości podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, przyjmując je za własne, czyniąc integralną częścią poniższych rozważań. Wobec powyższego nie widzi konieczności ich ponownego, szczegółowego przytaczania.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił Sądowi rozpoznającemu apelację na konstatację, że dokonane przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie, oparte na wnioskach wywiedzionych z przeprowadzonego dotychczas postępowania, było prawidłowe.

Zarzuty apelacji koncentrują się wokół przyjętego przez Sąd Rejonowy stanowiska, wedle którego materiał dowodowy przedmiotowej sprawy nie daje podstaw do uznania, iż powódka posiadała w stosunku do pozwanej zaległości za ogrzewanie lokalu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zarzut naruszenia art. 233 § 2 k.p.c. nie jest trafny. Godzi się w tym miejscu zauważyć, iż z treści zarzutu wskazanego w petitum apelacji można wyczytać, iż intencją pozwanej było de facto jego oparcie na podstawie art. 233 § 1 k.p.c. Wbrew zarzutowi apelacji, Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie naruszył jednak zasady określonej w art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którą Sąd winien oceniać wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału. Taka ocena dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a ponadto powinna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i – ważąc ich moc oraz wiarygodność – odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Zarówno w literaturze jak i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że ocena powyższa oparta nadto być musi na wszechstronnym rozważeniu zgromadzonego materiału dowodowego, przez co należy rozumieć uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Wielokrotnie w orzecznictwie sądów odwoławczych oraz Sądu Najwyższego podnoszono, iż zgłoszony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 może zostać uwzględniony jedynie w przypadku wykazania jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając, a także w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008 r. I ACa 180/08, OSA 2009/6/55, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II CKN 817/00, nie publik., LEX 56906). Natomiast nie czyni zarzutu tego skutecznym przedstawianie przez skarżącego własnej wizji stanu faktycznego w sprawie, opartej na dokonanej przez siebie odmiennej ocenie dowodów, a nawet możliwość w równym stopniu wyciągnięcia na podstawie tego samego materiału dowodowego odmiennych wniosków (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 lipca 2008 r. VI ACa 306/08; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008r. I ACa 180/08, OSA 2009/6/55, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II CKN 817/00, LEX 56906; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r. IV CKN 970/00, nie publik., LEX 52753; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r. II CKN 572/99, nie publik., LEX 53136).

Mimo zarzutów apelacji, Sąd I Instancji, dokonał wnikliwej i trafnej oceny przedstawionych w sprawie dowodów, w oparciu o którą wyprowadził również słuszny wniosek jurydyczny, że powódka nie posiada zaległości za ogrzewanie lokalu. Swoje wnioski w tym zakresie oparł na opiniach biegłej z dziedziny instalacyjno – inżynierskiej, która wbrew zarzutom apelującej nie była obciążona błędami. Biegła posiadała również odpowiednie kwalifikacje do wydania przedmiotowej opinii, zaś podważanie jej kompetencji, należało poczytać jedynie jako próbę zwalczania niekorzystnych dla pozwanej wniosków płynących z opinii, które nie mogły odnieść zamierzonego skutku. W toku postępowania strona pozwana nie kwestionowała kompetencji biegłej do wydania przedmiotowej opinii. Sąd Rejonowy słusznie zatem uznał, iż wszystkie opinie biegłej (dwie pisemne w tym jedna ustna uzupełniająca) są jasne, logiczne i nie zawierają sprzeczności. Dodać również należy, iż biegła w sposób wyczerpujący odniosła się do zakreślonej przez Sąd I Instancji tezy dowodowej, udzielając fachowej odpowiedzi na postawione pytania, ustosunkowując się również do zgłoszonych przez pozwaną zarzutów. Biegła zarówno w pierwszej opinii, jak i późniejszej uzupełniającej wskazywała, iż na podstawie regulaminu spółdzielni i rozliczenia firmy (...) nie można dokonywać rozliczenia należności za ogrzewanie lokalu nieopomiarowanego, wskazując na poszczególne niespójności wynikające z regulaminu oraz nieprawidłowości rozliczania w stosunku do powódki kosztów centralnego ogrzewania i podgrzania wody obowiązującego w rozpatrywanych sezonach grzewczych. Oceny tej nie zmienia argumentacja podniesiona przez stronę pozwaną, która stanowi tylko polemikę z wnioskami uzasadnienia i wprost przesądza o bezzasadności zarzutu. Jedynie przekonanie skarżącego, że dany fragment postępowania dowodowego, z którego

wynikają dla skarżącego korzystne wnioski powinien mieć w sprawie zastosowanie, bez odniesienia się do tego postępowania jako całości, nie uzasadnia zarzutu. Wskazać przy tym należy, iż zasada wyrażona w treści art. 233 § 1 k.p.c. obowiązuje także przy wyciąganiu wniosków przez strony procesowe, które przedstawiając w środku odwoławczym własne stanowisko nie mogą opierać się na fragmentarycznej ocenie dowodów. Temu wymogowi autor apelacji nie sprostął. Przedstawił własną ocenę dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy przy uwzględnieniu okoliczności jedynie dla pozwanej korzystnych.

Chybiony okazał się również zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy podziela dominujące w judykaturze stanowisko, iż strona może powołać się na zarzut wadliwego sporządzenia uzasadnienia i zarzut taki można ocenić jako zasadny, gdy z powodu braku w uzasadnieniu elementów wskazanych w art. 328 § 2 k.p.c. zaskarżony wyrok nie poddaje się kontroli instancyjnej. Niemożność przeprowadzenia takiej kontroli miałaby miejsce, gdyby sąd odwoławczy nie był w stanie dokonać oceny toku wyводу, który doprowadził sąd pierwszej instancji do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2009 r., I UK 129/09, LEX nr 558286, z dnia 30 września 2008 r., II UK 385/07, Lex nr 741082, z dnia 26 listopada 1999 r., III CKN 460/98, OSNC 2000/5/100 oraz z dnia 26 lipca 2007 r., V CSK 115/07, M. Prawn. 2007/17/930). W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca. Sąd Rejonowy dokonał bowiem wszechstronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w ramach której odniósł się do wszystkich załączonych przez pozwaną dowodów z dokumentów, czyniąc na ich podstawie ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie. Uważna lektura treści uzasadnienia wyraźnie wskazuje, iż Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny przedmiotowej sprawy w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym także kopie pism wyjaśniających od M. Polska – k. 156-158, k. 181-182, który uznał za wiarygodny. Sąd wskazał, iż podstawą ustalenia stanu faktycznego stanowiły także opinie biegłej specjalizacji instalacyjno – inżynierskiej. Sąd dokonał przy tym jego wyczerpującej analizy, w tym dokumentów załączonych przez stronę pozwaną i wywiedzione przez niego konkluzje były trafne. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku posiada wszystkie niezbędne elementy konstrukcyjne, co umożliwia dokonanie kontroli instancyjnej orzeczenia sądu pierwszej instancji, czyniąc powyższy zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. za bezzasadny.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

Zważywszy na wynik kontroli instancyjnej o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądził od Spółdzielni Mieszkaniowej w A. na rzecz M. P. kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego - § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).